

VASÁRNAS DÉLUTÁN

[illegible][illegible]

A fiú ellépett a konyhaablaktól, kiöntötte az ebédmaradékot, és tányérját a mosogatódézsába rakva, visszament a szobájába. Kicsit már bánta, hogy nem ment el a szüleivel szüretelni – egy ismerős család hívta meg őket minden évben, s ez volt az első alkalom, hogy ő elmaradt –, reggel óta egyedül volt a hideg lakásban, és már elunta magát. Ugyanakkor viszolygással gondolt ezekre a szüretekre, melyeken a munkájára nem volt szükség, az ebéd utáni magyar nótás mulatozástól pedig irtózott. Azzal az elhatározással maradt itthon, hogy a *Duinói elégiák*-at fogja olvasni, de hamarosan ráeszmélt, hogy már nem képes arra az elragadtatásra, amit fél éve érzett, amikor először került kezébe a zöld fedelű Rilke-kötet. Önmagát próbálta okolni a révület elmaradásáért – nem lett volna szabad ébredés után engednie a paplanmeleg kísértésének és onanizálással kezdeni a napot; hányszor megfogadta, mióta Editbe szerelmes, hogy soha többé!... és ráadásul megint a szomszédban lakó harmincéves nőt kellett maga elé képzelnie, hogy eljusson a kielégülésig – ilyenkor sohasem tudott a nála két évvel fiatalabb, hosszú hajú, őzarcú lányra gondolni, akinek még alig domborodtak a mellei –, ám a büntudatot nagy nehezen elfojtva is azt kezdte észlelni, hogy a misztikus szépségű verssorok egyre zavarosabbnak és fellengzősebbnek tűnnek előtte, mintha nem is ugyanazt a könyvet olvasná, amit fél évvel ezelőtt... Most ismét kezébe vette a zöld fedelű kötetet, és visszalapozott

az *Első elégia*-hoz:

Ó, melyik angyal hallana meg, ha kiáltok, az
égiek

rendjeiből? és mégha szívére

vonna is hirtelen egy: viharzóbb léte hevében

pégtlen-elégnék. Mert a Szép az Iszonynak

kezdeté csak, ennyit még elviselünk és

bámuljuk közönyét, hogy össze se zúzza,

megveti lényünk. Iszonyú mindegyik angyal.

S így hát mit tehetek, komoran-zokogón...

Hiába, nem ment. Ismét csömörérzés fogta el,
de ebben most része lehetett a felmelegítetlenül befalt nehéz, zsíros ebédnek is,
és abba kellett hagynia az olvasást. „Edit, igen, ha Edit meghallgatott volna...” –
kapaszkodott a gondolatba, bár aligha tudta elképzelni, minek kellett volna
történnie akkor.

Editet már két hónapja csodálta messziről,
amikor egy tízpercben odament hozzá – a lány elsős volt, ő harmadikos, s ez szinte
eleve kizárta, hogy az ismeretség „rendes” keretek között jöhessen létre –, és
dadogással küszködve elmondta neki, hogy régóta figyeli, és úgy érzi: nekik

társaknak kell lenniük – ezt most nem tudja elmagyarázni, de Edit engedje meg neki, hogy leírja, amit erről gondol, és ha elolvassa, akkor nem fog csodálkozni, és belátja... szerencsére csöngettek, és a lány azt mondta hűvösen, hogy jó, írja le, de másnap reggel, amikor a fiú megvárta őt a gimnázium kapujában, nem vette át a teleírt füzetet, és azt mondta, hogy ne haragudjon, de ennek semmi értelme.

A fiú lefeküdt, magára húzta a díványtakarót, mert hideg volt a szobában, de nem volt kedve begyújtani – a kis vaskályha még az utolsó áprilisi fűtés salakjával volt tele –, és a mennyezetet bámulta. Néhány perc múlva szorongás fogta el, felugrott, és járkálni kezdett, és most már rettenetesen bánta, hogy itthon maradt. „És ha véletlenül ő is ott van?” – jutott eszébe hirtelen, és bár ennek nem sok valószínűsége volt, az az érzése támadt, hogy már megint elmulasztott valami nagyon fontosat, és ettől kétségbeesett. Átment a szülei szobájába, bekapcsolta a televíziót, de nem várta meg, amíg a képernyő kivilágosodik – ahogy a bemondó hangját meghallotta, kikapcsolta a készüléket. Felhúzta a redőnyt, és kinézett az ablakon: az üres utcára felhőárnyék borult, és kétszáz méternyire, a sarkon már állt a köd. Egyszer csak rés támadt a nap előtt vonuló fellegen, és vakító, széles fénysugár fúródott a ködbe. A fényben egy öregember alakja jelent meg: hátát a falnak támasztva a járdán ült, mellette egy felfordított, ócska kalap. Bár a jelenség csak a váratlansága miatt tűnhetett rendkívülinek, a fiú felkiáltott meglepetésében. És mivel mindenben előjelet vélt felfedezni, elhatározta, hogy elmegy sétálni.

Az öregember maga mellé tette zsíros kalapját, és fejét hátradöntve, csukott szemmel élvezte a napsütést. Ritkás hosszú fürtjei, bozontos ősz szakállá meg-megrezzentek nehézkes, sípoló lélegzetétől; időnként elégedetten kuncogott, mintha valami jól sikerült csínyet követett volna el. Csöppet sem zavarta, hogy az utcán nem járt senki, és az adományok számára kitett kalapja üresen tátong. Lábát kinyújtotta, s a felcsúszott nadrágszár sejteni engedte, hogy a rongyos, madzaggal megkötött tornacipő alá zoknit már nem

sikerült kerítenie. Egyik nadrágszára a térdénél fel volt hasadva, de az öreg láthatólag nemigen törődött vele, mint ahogy azzal sem, hogy méregzöld zakója kivörösödött aranygombjait csak a szentlélek tartotta. A zakó egyik zsebe kenyérhéjjal volt megtömve, a másikkól koszos zsebkendő türemkedett elő. Az öreg – nyomorúságos kinézése ellenére – egy önmagával és a világgal teljes mértékben elégedett ember benyomását keltette, ahogy mindenről megfélekezve átadta magát a sütkérezésnek, s bár minden kilégzésnél takonykígyó csusszant ki az orrlyukából, annyi fáradságot sem vett, hogy az orrát kifújja. Ám egyszerre bosszúsan felmordult:

– Most zavartam el a felhőket, ki avatkozik már megint a dolgomba? – és kinyitotta vizenyős kék szemét.

Egy ballonkabátos férfi takarta el előle a napot.

– Uram, ne haragudj, hogy kénytelen vagyok... – de az öreg rögtön félbeszakította:

– Megmondtam, Gábiel, hogy ilyenkor ne zavarjatok.

– Tudom, Uram, de az Angyalok Tanácsa aggódik, és arra kér, hogy mielőbb...

– Mióta parancsol nekem az Angyalok Tanácsa? – kérdezte az öreg remegő szájszállal.

– Bocsásd meg vakmerőségemet, de tudomásunkra jutott, hogy Ő is a városban van.

– Nem érdekel, és ti sem, megértetted? Elegendem van belőle, hogy folyton körülöttem szaglászatok ahelyett, hogy a dolgokat végeznétek.

– De Uram, tudod, hogy innen nem tudod megakadályozni, ha ... és a legutóbbi sakkpartinál is rosszabb formában voltál. És még nem tudtuk megbeszélni veled a taktikai javaslatainkat. Vagy talán már megfélekezted róla, hogy a hónap utolsó vasárnapja van?

– Jól van, idejében ott leszek. De most hagyj magamra! – És hogy a férfi nem mozdult, dühösen ráripakodott: – Nem értetted? Dolgom van!

A férfi meghajolt, és távozni készült, de az öregember megállította:

– Várj, forgasd ki a zsebeidet!

Egy kétforintos és három húszfilléres hullott a kalapba. Az öreg elégedetten bólintott, aztán ismét becsukta a szemét, és

lassacskán elszenderedett.

[illegible]

Róth, illetve ahogy királyi tartása miatt a háta mögött nevezték: Ménrót elvtárs hajdanán maga is híres vadász volt, de mióta egy sajnálatos baleset következtében elvesztette a szeme világát – tisztítás közben elsült a vaddisznósörétre töltött fegyvere –, erről a szenvedélyről le kellett mondania. A baleset még előző állomáshelyén történt, és sokan – teljesen alaptalanul – kapcsolatba hozták egy balsikerű toronyház-építkezéssel. A negyvenemeletes toronyház kivitelezésével különböző hazai és külföldi vállalatok

voltak megbízva, s a munkálatok félbemaradását állítólag nyelvi nehézségek okozták. Róth elvtársat a baleset után áthelyezték, s az új helyen már csak helyettesei, doktor Magyary és doktor Hunfalvy hódoltak a vadüldözés nemes passziójának. Ezért jelentette a vadászmester a csodaszarvas feltűnését doktor Magyarnak, aki azon nyomban elhatározta, hogy megszerzi a kivételes trófeát. A dicsőséget természetesen meg kellett osztania doktor Hunfalvyval, mert jó munkatársak lévén, egymás jogait a legmesszebbmenőig tiszteletben tartották. Ugyanez vonatkozott a kötelességekre is, s ezért, hogy minden vitát és hatásköri túllépést elkerüljenek, a következőképpen osztották fel maguk között a város irányításának területeit: doktor Magyaryé lett minden, ami a föld felett van – a mezőgazdasági gépgyártól a kéményseprő vállalatig, doktor Hunfalvy pedig rendelkezett mindazzal, ami a föld alatt van – a csatornázási művektől az állami borgazdaság pincehálózatáig.

Harmadik hete járták az erdőt eredménytelenül, míg doktor Hunfalvynak eszébe nem jutott, hogy éjszaka kellene próbálkozniuk. Hiába, a bika ezúttal sem jött elő a sűrűből, s ezért éjjel kettőkor, a vadászházba visszatérve, elkeseredett ivászatba fogtak. Már világosodott, amikor az utolsó demizson bor elfogyasztása és az utolsó rókázás után ágyba dőltek. Reggel megérkezett a vadászmester, eltakarította a tivornya nyomait, aztán kiült a ház elé, és csendesen cigarettázva várta a vendégek ébredését – neki kellett őket visszafuvaroznia a városba.

Fél kettő lehetett, amikor meghallotta azt a különös hangot, ugyanazt a borzongató kárhozottlélek-jajongást, mint azon a rettenetes éjszakán.

– Itt van, itt van, keljenek fel gyorsan! – rohant be a házba, és kezdte rázni az alvókat, akik vérben úszó szemmel, puffedten és hányingerrel küszködve tápáskodtak fel, és sehogyan sem tudták megérteni, mi hozhatta őt ilyen szörnyű izgalomba. Aztán meghallották ők is.

– Ez az? – kérdezte doktor Magyary, és tüstént kiszökött az álmából.

– Igen, igen – lihegte a vadászmester.

– Nosza, rajta, gyors legények! – pattant föl doktor Magyary.

– Értjük utol azt a gímet! – visszhangozta doktor Hunfalvy, és már kint is voltak a házból, felugrottak a terepjáróra, és berobogtak a sűrűbe, a kísérteties hang irányába. Alig értek be a fák közé, amikor egy hatalmas fehér test bukkant fel előttük, majdnem derékba kapták, de nem, a

szarvas átrepült a gépkocsi fölött, és a vadászháztól nem messze, a kövesúton ért földet. A terepjáró is visszakanyarodott az útra, és megkezdődött a hajsza. A szarvasbika, világbajnoki koronáját hátraszegezve, szélnél sebesebben vágatott a város felé.

[illegible]

A fiú kilépett a kapun, és elindult a sarok felé. Már otthon kikészített egy egyforintost az egyik és egy kétforintost a másik zsebébe, mert nem tudta eldönteni, hogy mennyit illik adni egy koldusnak, hogy se túl soknak, se túl kevésnek ne tűnjék. Azt is elhatározta, hogy jutalmul találkozni fog Edittel, s ezért a gondolatért máris megvetette magát – hogy kívánhat egy ilyen jelentéktelen és még végre sem hajtott jótettért ellenszolgáltatást...?

Az öreg az ellenfényben lebegni látszott, és a fiú torkában dobogó szívvel közeledett feléje. A koldus aludt, a fiú már messziről látta, hogy csukva a szeme, és látta az orrából lógó takonyfonalat is. Elundorodva, és hogy minél előbb túl legyen az alamizsnaadás megalázó aktusán, meggyorsította a lépteit. Mindkét kezét zsebre dugta, és izzadó ujjai közé fogta a pénzürméket, de ahogy odaért az öreghez, hirtelen minden bátorsága elszállt, tehetetlen zavarában elfordította a fejét, és továbbsietett. Az alamizsna elmaradt, és a fiú, befordulva a sarkon, szemrehányásokkal halmozta el önmagát.

 Itt már a város szélén járt, a házak megritkultak és elmaradtak, nemsokára a laktanya kerítése következett, és azon túl a vasút. A vasúti átjáró sorompója le volt eresztve, folyt a vasárnap délutánonként szokásos, véget nem érő tolatás. A fiú megállt, és sokáig nézte, hogyan válnak le a szerelvényről egyenként az elkínzott, vörös tehervagonok, hogyan lódulnak meg és csapódnak össze ismét az ütközők tompa kongásával, és orrát időnként megcsapta az erőlködő kis mozdony füstje, melynek – talán a gyengébb minőségű szén miatt – szúrós kénszaga volt.

 A laktanya, a vasút és néhány, tíz évvel ezelőtt

épült, kétemeletes lakóház egy hosszan elnyúló, háromszög alakú térséget zárt közre, melynek beépítését régóta tervezték, de egyelőre csak a gaz burjánzott rajta, és itt szoktak megtelepedni a körhinták, céllövöldék és a vándorcirkuszosok. Most is ott árválkodott egy céllövölde a grund közepén, és a tulajdonosa, amint a fiút meglátta, lelkenedezve futott eléje.

– Jöjjön gyorsan, maga ma az első vendégem, az első lövés ingyen van.

A fiú, akit még nem magáztak mindenhol, elégedetten mérte végig az alacsony, hátrafésült hajú férfit, akinek hatalmas aranyfogak villogtak a szájában.

– De hát én nem tudok lőni...

– Nem baj, majd elmagyarázom – mondta sietve a céllövöldés, és kezébe véve az egyik puskát, buzgón magyarázni kezdett. A fiú közben szemügyre vette a céllövölde szegényes választékát. Az alsó sorokban pálcákra erősített papírvirágokra kellett lőni – egy lövés egy forint, csak az eltört pálca érvényes; följebb céltáblák sorakoztak, ezekre két forintért öt lövést lehetett leadni, s ha az ötből három a tízesbe talált, műbőr tárcát, bólogató kutyát kaphatott a szerencsés kezű lövész vagy fényképtartót színes sztárfotóval. De a fiút jobban érdekelték azok a vaslemezekből összeállított képek legfelül, melyeknek valamelyik alkatrészét a találat mozgásba hozta: a pörölyét emelő kovács lecsapott az üllőre, a szélmalom vitorlái sebesen forogni kezdtek, és volt még egy harmadik kép is, de erről nem tudta kitalálni, milyen mozgásra képes. Holdfényes erdei tisztáson egy különös fehér szarvas állt, hatalmas agancskoronát viselő fejét a telihold felé fordítva. A homloka közepére festették fel a célpontot. Ez a kép volt a legnagyobb, de a legmagasabbra téve, s így csak egészen kényelmetlen testhelyzetben lehetett célozni rá.

– Mi történik, ha beletalálok? – kérdezte a fiú.

– Nem ajánlom, az a legnehezebb – mondta a céllövöldés.

– Nem baj, nincs vesztenivalóm.

– Hát jó – egyezett bele a céllövöldés, és összedörzsölte a tenyerét –, lássuk, mire megy.

– Nem, mégsem – vonult vissza a fiú –, kezdem a rózsákkal.

A céllövöldés csalódottnak látszott. A fiú lőtt, és az egyik pálca kettétört. „Pedig én a mellette levőre céloztam” – gondolta a fiú, de azért büszke volt a sikerre. A céllövöldés átnyújtotta a papírvirágot, és

Kiérték az erdőből, és szétterült előttük a városig
 nyújtózó, álmos rónaság, melyet bearanyozott a bágyadt októberi nap búcsúzó
 sugara, és ők robogtak a hervadó ligetek, tarlott bokrok, díszüket hullató fák
 között, át az aranyos lapályon, áramló könnyűségű réten, túskebokrokon törtek át
 zúgva-bőgve, mint mikor az fölszél Késmárkbul kiszakad, ám egy pillanatra sem
 veszítették szem elől a királyi vadat, akinek hol sikerült leszöknie a kövesútról a

mocsaras lapályra, és zsombékról zsombékra ugrándozva messze eltávolodnia tőlük, hol ismét visszakényszerült a városba vezető útra az üldözők kíméletlen szorításában... Arcuk kipirult, izmaik megfeszültek, tekintetük megacélosodott, és mit neked másnaposság, mit neked, hogy a terepjáró akkorákat döccen, hogy a lelküket is kirázza, hogy poshadt vízű árkokon ugratnak át, nyálkás, zöld szökőkutakat fröccsentve szét, hogy fákat törnek derékba – még a karjukat sem emelték fel, hogy arcukat a szerteröppenő gallyaktól oltalmazza, taposs bele, ordították, ne kapj oda minden szilánkhoz, és a vadászmester úgy hajtott, mint egy gépével összeforrt sofőr-kentaur, és egyre közelebb és közelebb, mindjárt beérik, ó, ha Róth elvtárs most látná az ő derék ügyintézőit, ahogy fél kézzel a puskát szorítva és csak fél kézzel kapaszkodva ott ülnek sziklaszilárdan, mintha oda lennének teremtvé, aranyos vitézek, szép magyar leventék, még több gázt, te marha, mindjárt egérutat nyer, édes istenem, csak most az egyszer segíts, nem szabad engedni, hogy megint letérjen a kövesútról, és már a város külterületén járnak, elvillan mellettük a vasgyár, cementgyár, csavargyár, s amott már a sínek, ki merte leengedni a sorompót? felnyitni azonnal! a szarvas felszökik a levegőbe, és átrepül az összetorlódott tehervagonok fölött, egy másodpercre eltűnik a mozdonyfüstben, és ekkor magasba rugaszkodik a terepjáró is, és a sorompó túloldalán ér földet, hatalmasat zökkenve, de semmit sem veszítve lendületéből, nem történt bajuk? fordul hátra a vadászmester, ne merj fékezni, csak előre, de piros vér foly a mentére, ne bánd, csak az orrom vére, tovább, tovább, ki kell fárasztani, és száguldanak át a gazos réten, majd a házak között cikcakkban, és ablakok nyílnak, mindenki minket bámul, sebj, majd holnap jelentést írunk, minket arra neveltek, hogy sohasem szabad megtorpannunk, a nehézségek arra való, hogy leküzdjük őket, most visszafordult, vissza az üres telekre, mit keres itt ez a céllövölde? ki adott engedélyt? de végre felbukott, fékezz, te barom, máris túlfutottunk... Leugrottak a dzsipről, és rohantak a céllövölde romjai közé gabalyodott szarvasbika felé, és akkor a vad, utolsó erejét összeszedve, kiszabadította magát, és szembefordult üldözőivel. Egyszerre dördült el a két fegyver, és mindkét golyó a szarvas homlokába fúródott...

[illegible]

 - Ezen a helyen fogjuk felépíteni a vadásztársaság új székházát.

[illegible]

A fiú belépett a vendéglőbe, és körülnézett. A céllövöldei kalandtól felzaklatva már órák óta járkált a város utcáin, közben a mozi előtt is ácsorgott egy ideig, de a lányt nem látta. Már esteledett, de még nem volt kedve hazamenni. A céllövöldében hagyott három forinton kívül volt még egy ötvenese, és most elhatározta, hogy kipróbálja, kiszolgálják-e szeszes itallal. A terem homályos volt, csak egyetlen asztalnál ültek: három középkorú férfi és a pincér, akit bevontak a délutáni sportközvetítésről folytatott vitájukba; a fiú így észrevétlenül leülhetett a sarokba, a falnak háttal, úgy, hogy balról még egy állófogas is fedezte. Már vagy tíz perce tanulmányozta az itallapot, amikor a pincér felrezzentette:

– Mit parancsol?

Magázta, a fiú mégis szánalmasan vékony hangon válaszolt:

 - Egy deci bikavért.

Megkönnyebbülten kortyolt a borból, és nézelődött. A vendéglő lassan megtelt, mellette is egy nagyobb társaság telepedett le, két asztalt összetolva, és hangosan, hadonászva beszélgetett.

[illegible]

– A lezárt sorompón?

 - Igen.

 - Én is láttam. Hófehér volt, az agancsa nagyobb,
mint maga az állat, és szarva minden hegye egy-egy templomgyertya.

 - És hol lőtték le?

[illegible][illegible]

A fiú riadtan fülelt, de nem merte megkérdezni, mi történt.

 - Leülhetek? - szólalt meg egy reszketeg hang
mellette.

 - Igen - válaszolta a fiú, és összerezzen: az öreg

koldus állt az asztalánál. Az öreg leült, és kezében tartott kalapját az asztalra borította. Egy húszfillérest a fiú kapott el és tolt vissza az aprópénzkupacba.

Enni szeretnék, és valamit inni is – mondta az öreg a pincérnek –, ami ebből kitelik.

A pincér viszolyogva számolta meg a pénzt.

Ebből, bácsikám, legfeljebb egy babfőzeléket hozhatok feltéttel meg egy pohár szódavizet.

Én szívesen fizetek az öregúrnak egy pohár bort – mondta a fiú. – Hozzon neki is egy deci vöröset!

Köszönöm, fiam – mondta a koldus. A fiú alig mert ránézni, csak biccentett, félrefordítva a tekintetét.

Ja – mondta az öreg, elővette a zsebkendőjét, alaposan kifújta az orrát, aztán nekilátott a kihozott ételnek. A fiú megitta a borát, és fizetni akart, ám ekkor az öreg, aki közben végzett a vacsorával, fölemelte a mutatóját.

Várj, fiam, a jóságodért cserébe elárulok neked valamit – és közelebb hajolt hozzá: – én vagyok a Jóisten.

Bocsásson meg, engem várnak – motyogta ijedten a fiú.

Nem kell félned, nem vagyok óriás – mondta a koldus, és néhány pillanatig a fiú szeme közé nézve, belekezdett:

Ó, melyik angyal hallana meg, ha kiáltok, az égiek

rendjeiből? és még ha szívére

vonna is hirtelen egy: viharzóbb léte hevében

pégtlen-elégnék. Mert a Szép az Iszonynak

[illegible]

– Honnan ismeri ezt a verset? – kérdezte a fiú megrökönyödve.

 - Én sugalltam - mondta nyugodtan az öregebbember. – Sajnos, Rilke azokban a napokban erősen náthás volt, ezért nem sikerült mindent felfognia, később pedig még jobban összezavarta az egészséget.

[illegible][illegible]

 - Ó, igen - mosolygott az öreg -, Mozartnak például rengeteget. De őt egy nagyon kemény sakkjátszmán nyertem, s így sokkal több beszólásom volt a sorsába, mint másokéba. Ti úgy tudjátok, hogy a *Rekviem*-et egy Süßmayer nevű nagyképű fickó fejezte be, holott én, én körmöltém helyette éjszakánként, amikor a mestere már a jeltelen sírjában feküdt, amit persze én sem tudtam megakadályozni.

És, mondjuk, a *Háború és béke* megírásában is segített?

 - Hogyne, nagyon is sokat. A történetfilozófiai fejtegetéseket ugyan átengedtem Tolsztoj grófnak, de Natasa Rosztova alakját már nekem kellett kidolgoznom. Nem mondom, nagy tehetség volt a gróf, de ennek a kislánynak a kisujját sem tudta volna leírni nélkülem. Vagy hogy egy hozzátok közelebb álló példát is mondjak: Csontváryt napokig kellett lökdösnöm, míg *A taorminai görög színház romjai*-nak megfestéséhez az egyedül helyes perspektívát megtalálta... hát igen, vele sokat vesződtem, mint általában azokkal, akik közel hiszik magukat hozzám... És még sorolhatnám a példákat, de minek? Remélem, meggyőztelek.

[illegible]

- Azért ez mégiscsak furcsa - mondta a fiú, aki

közben teljesen beleélte magát a játékba -, hogy egy asztalnál ülök veled... Még ha hívó lennék.

 Az öreg legyintett.

[illegible]

A fiú elpirult, és már alig lepődött meg, hogy az öreg még azt is tudja, mennyi pénz van nála. A harmadik pohár bor után a koldus dudorászni kezdett, és hamiskásan összehunyorított szemét körülhordozta a teremben ülőkön.

 - Egész kis jó hely ez, csak az a kár, hogy még itt sem hagynak békén.

 - Kik? - kérdezte a fiú.

 - Látod azt a szikár, ballonkabátos férfit a söntés melletti asztalnál? Azt, aki a sótartót kocogtatja a késével, látod, milyen ideges? - kuncogott az öreg. - Nos hát ő Gábiel.

 - Az arkangyal?

[illegible]

– Kicsodát? – forgatta fejét a fiú, s ahogy megpillantotta, szorongás fogta el. A szemközti sarokban, szintén egy ruhafogas mögé húzódva, a céllövöldés ült megtépett ruhában, és komor arccal bámult maga elé.

[illegible][illegible]

„Hülyeség, nem hiszek az egészben” – mondta magában a fiú, mégis jeges rémület szorította össze a szívét – eszébe jutott a céllövöldei kaland, és hirtelen világosság szállta meg.

 - Te figyelmeztettél, amikor a szarvasra akartam lőni?

[illegible]

- Igen, tudod, nagyon nehéz játszma vár rám ma éjszaka, és még át kell gondolnom a lépéseket. A Sátán félelmetesen jól sakkozik.

asszonyi ölért, amelyet bevallani nem mert, de fokozódó csömörrel fogsz elhagyni valahányszor? De én el tudom intézni, még ha időnként közbe is kell avatkoznom, hogy ez a szerelem az életed végéig tartson, és mindig akkor ébredjen fel benned újra, amikor a legnagyobb szükséged lesz rá. Ez az én ajándékom.

„Szélhámós! Vén hülye!” – gondolta a fiú, és majdnem hangosan is kimondta, de szégyellte a szeméből patakzó könnyeket. Amikor kifújta az orrát, és fölnézett, észrevette, hogy a ballonkabátos hevesen integet nekik, és az óráját mutogatja.

– Uram, Gábiel akar tőled valamit – mondta gúnyosan a fiú.

A koldus bosszúsan fordult a ballonkabátos felé, majd felkapta a fiú poharát – az övé már üres volt –, és gyorsan kihörpintette belőle a maradék bort. Az öreg arca eltorzult...

– Mennem kell – suttogta, és befordult az asztal alá.

A ballonkabátos és a céllövöldés abban a pillanatban felállt, és kifelé indult. A céllövöldés egy újságpapírba csomagolt tárgyat tartott a hóna alatt; a kijáratnál beleütközött a ballonkabátosba, és elejtette a csomagot. A papírból összecsucskozó sakktábla került elő, amely a földre esve szétnyílt, és bábu szétcsúszott. A két férfi megvető pillantással mérte végig egymást, aztán leguggoltak, és nekiláttak összeszedni a sakktáblát.

A fiú közben segítségért kiáltott, és a vendégek az asztal köré sereglettek.

– Mi történt? – kérdezte a pincér, keresztülfurakodva a tömegen.

– A Jóisten... a bácsi rosszul lett – mondta a fiú.

– Hát ez bekrepált – állapította meg a pincér. – Nem kellett volna annyit innia. Egy ilyen legyengült szervezetnek nem sok kell...

– Az nem lehet, hogy a bortól – nyöszörgött a fiú.

– Jól van, nem mondta senki, hogy te ölted meg. – Most letegezte a pincér. – Emberek, segítsen valaki, kivisszük az öreget a raktárba, amíg megjönnek a hullaszállítók.

Többen ajánlkoztak, a fiú is, de végül tehetetlenül hagyta, hogy félresodorják. A vendégek figyelme hamar elterelődött róla, és a fiú nem várta meg, amíg a pincér visszajön a raktárból. Letette az asztal sarkára az ötvenest, és kimenekült az utcára.

(A [*Baka István művei. Próza, dráma*](#) című kötetből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)